

Kulturhistorisk karakterisering och bedömning

Vetlanda skogskyrkogård

*Vetlanda socken i Vetlanda kommun
Jönköpings län, Växjö stift*

Rapport, foto och ritningar: Robin Gullbrandsson
Grafisk design: Anna Stålhammar
Tryckning och distribution: Lena Sletteberg

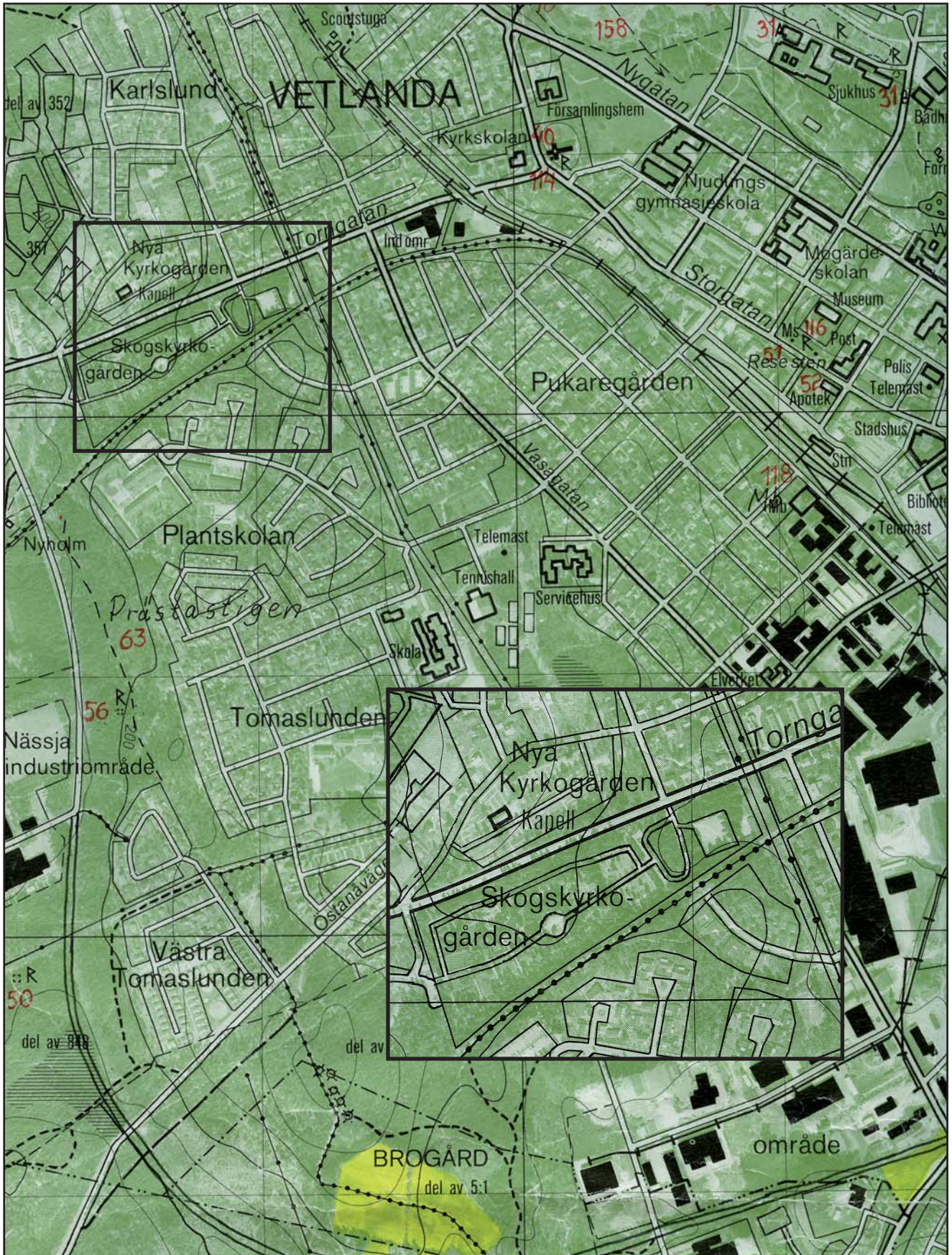
Jönköpings läns museum, Box 2133, 550 02 Jönköping
Tel: 036-30 18 00
E-post: info@jkpglm.se
www.jkpglm.se

Utdrag ur tryckta och ajourhållna ekonomiska kartor är återgivna enligt tillstånd: Ur allmänt kartmaterial från Lantmäteriet. Medgivande 94.0133

© JÖNKÖPINGS LÄNS MUSEUM 2007

Innehåll

Inledning	5
Bakgrund	5
Syfte	5
Inventeringens uppläggning	5
Allmän kyrkogårdshistorik	7
Sammanfattande beskrivning	9
Vetlanda skogskyrkogård	10
Miljö	10
Kyrkogårdens historik	11
Händelsehistorik	11
Beskrivning av Skogskyrkogården idag	12
Allmän karaktär	12
Omgärdning	12
Ingångar	12
Vegetation	13
Gångsystem	13
Gravvårdstyper	13
Ceremoniplats	14
Minneslund	15
Urnutlämningsplats	15
Klockstapel	15
Beskrivning av Parkkyrkogården	16
Kulturhistorisk bedömning av kyrkogården som helhet	17
Att tänka på i förvaltning av kyrkogården	17
Referenser	18
Arkiv	18
Tryckta källor	18
Tekniska och administrativa uppgifter	18

Utdrag ur ekonomiska kartans blad Vetlanda 6F 3b 1991.

Inledning

Bakgrund

På uppdrag av Växjö stift genomför Jönköpings läns museum en kulturhistorisk inventering av kyrkogårdar inom stiftets del av Jönköpings län. Arbetet bekostas av medel från den kyrkoantikvariska ersättningen och påbörjades under år 2006 och det beräknas avslutas under år 2008. Inventeringen berör samtliga till Svenska kyrkan hörande kyrkogårdar och begravningsplatser, även sådana som har tagits ur bruk. Denna rapport utgör en delrapport i inventeringen vars resultat kommer att sammanställas och analyseras i en stiftsövergripande rapport.

Syfte

Den stiftsövergripande inventeringen syftar till att lyfta fram kyrkogårdarnas kulturhistoriska värden, att få en överblick av stiftets kyrkogårdar samt att sammanställa den enskilda kyrkogårdens historia. Inventeringen är avsedd att utgöra ett underlag i församlingens förvaltningsarbete och i de vård- och underhållsplaner som församlingarna arbetar med att ta fram. Inventeringarna ska vidare kunna användas i handläggningen av kyrkoantikvariska ärenden och för att bedöma var det är särskilt viktigt att stödja insatser med kyrkoantikvarisk ersättning.

Inventeringens uppläggning

Rapporten omfattar en historik över kyrkogården, beskrivning av de olika kvarteren, fotografier och en kulturhistorisk karakterisering och bedömning. Arbetet har varit uppdelat i en fältedel med inventering och fotografering samt en arkivgenomgång. De aktuella arkiv som gått igenom har främst varit Länsstyrelsen i Jönköpings läns arkiv, Antikvarisk-topografiska arkivet i Stockholm (genom kopior hos länsstyrelsen) samt Jönköpings läns museums arkiv. I möjligaste mån har också samfälligheternas eller församlingarnas egna arkiv använts. Utöver arkiv har uppgifter hämtats från befintlig litteratur däribland hembygds litteratur. Äldre fotografier har också använts för att kunna tolka händelser i kyrkogårdens historia. De i rapporten redovisade arkivuppgifterna utgör en sammanfattning av genomgångna arkiv och ska inte ses som en komplett beskrivning av händelser i kyrkogårdens historia. Arbetet inkluderar en omfattande fotodokumentation varav endast ett litet antal bilder använts i rapporten. Växjö stift, respektive församling, samt läns museet har rätt att fritt bruka fotografierna. För varje kyrkogård görs en kortfattad beskrivning av kyrkomiljön och en mer omfattande beskrivning av kyrkogården och samtliga kvarter. Vidare görs kulturhistoriska bedömningar över varje kvarter och en sammanfattande över hela kyrkogården där de kulturhistoriska värdena lyfts fram.

Den kulturhistoriska bedömningen görs i samarbete med representant från Länsstyrelsen i Jönköpings län. En kulturhistorisk bedömning är aldrig definitiv utan hela tiden föremål för omvärderingar. Vid bedömningen tas hänsyn till varje kyrkogårds egna värden, men också till värden i förhållande till andra kyrkogårdar i stiftet och övriga landet. Den kulturhistoriska bedömningen nämner i de flesta fall inte enskilda gravstenar utan beskriver värden och karaktärsdrag i stort. Inför varje planerad förändring eller större underhållsåtgärd som påverkar det kulturhistoriska värdet skall tillstånd inhämtas från länsstyrelsen. Varje ärende behandlas där från fall till fall. Utifrån den kulturhistoriska värderingen och karakteriseringen tas beslut om vilka åtgärder som är berättigade till kyrkoantikvarisk ersättning.

Fältarbete och rapport har utförts av antikvarie Robin Gullbrandsson vid Jönköpings läns museum. Rapporterna finns tillgängliga på Växjö stift, Länsstyrelsen i Jönköpings län, Jönköpings läns museum samt på respektive kyrklig samfällighet.

Allmän kyrkogårdshistorik

I stort sett alla våra landsortskyrkogårdar är jämnåriga med den första kyrkan på platsen, i de flesta fall medeltida. Efter flera hundra år av obruten kontinuitet är de också ännu i bruk. Från medeltidens kyrkogårdar finns dock väldigt litet bevarat. De viktigaste förändringarna som kristendomen införde gällande våra begravnings seder är att platsen för begravingarna skulle vara vigd och inhägnad. Den medeltida inhägnaden kunde bestå av en stenmur men vanligare var att den var uppförd av timmer, bogårdsbalken, ibland manshög. Till den typiska bilden av en medeltida inhägnad kyrkogård hör även stigluckan som både hade en symbolisk som praktisk funktion som port till den vigda jorden.

Den medeltida kyrkogården saknade ett tydligt system med gångar och kvarter. Man fortsatte dock den förkristna sedvänjan att gravsätta folk efter deras gårds- eller bytillhörighet, antingen i smala tegar eller i kvartersliknande grupper. Till ovanligheterna hörde att man satte en vård över graven, som istället endast markerades av en jordhög. Om en vård sattes upp var den av trä, undantagsvis av sten eller smide. Det var också vanligt att man använde sig av kyrkogården på ett nyttobetonat sätt, nämligen som betesmark. Det ingick troligen i många klockares löneförmåner att ha sina djur betandes på kyrkogården.

Den medeltida kyrkogårdens utformning levde kvar väldigt länge, och påminde mest om en äng med små gravkullar och enstaka spridda vårdar. I stort sett börjar förnyelsen under tidigt 1800-tal, men ännu vid sekelskiftet 1900 har många landsortskyrkogårdar kvar den typiskt medeltida ängskaraktären. Förnyelsen börjar i städerna, genom att gravsättningar på stadskyrkogårdarna förbjuds av hygieniska skäl. Enligt en kunglig förordning från 1815 måste begravingar innanför stadskärnan upphöra och begravningsplatser – utan andra kyrkobyggnader än t ex gravkapell – anläggas utanför stadsbebyggt område. Vidare skulle staten genom Överintendentsämbetet ansvara för att de blev prydligt och hälsosamt anlagda. Runt om i landet anläggs begravningsplatser precis utanför stadskärnorna under de första decennierna av 1800-talet. De anläggs med symmetriska gångsystem och kvartersindelningar, trädplanteringar för att förbättra luftkvaliteten och stenmurar med smidesgrindar. I de arkitektoniskt anlagda begravningsplatserna exponerades vissa gravar tydligare än andra. Att begravas utifrån vilken gård eller by man hörde till ersattes nu av så kallade köpegravar och allmänna gravar. Detta var en social indelning där de som ville och hade förmåga att köpa sin gravplats både fick en större sådan för hela sin familj och en bättre placering utmed gångar eller nära entréerna.

Köpegravarna anlades med grusbäddar och stenramar och senare även häckomgårdningar. Andra begravdes kostnadsfritt utmed den allmänna linjen där man gravsattes i en kronologisk ordning, tätt intill den som hade begravts före och oberoende om ens man eller hustru eller övrig familj låg på annan plats. Gravvårdarna var oftast mycket små och oansenliga.

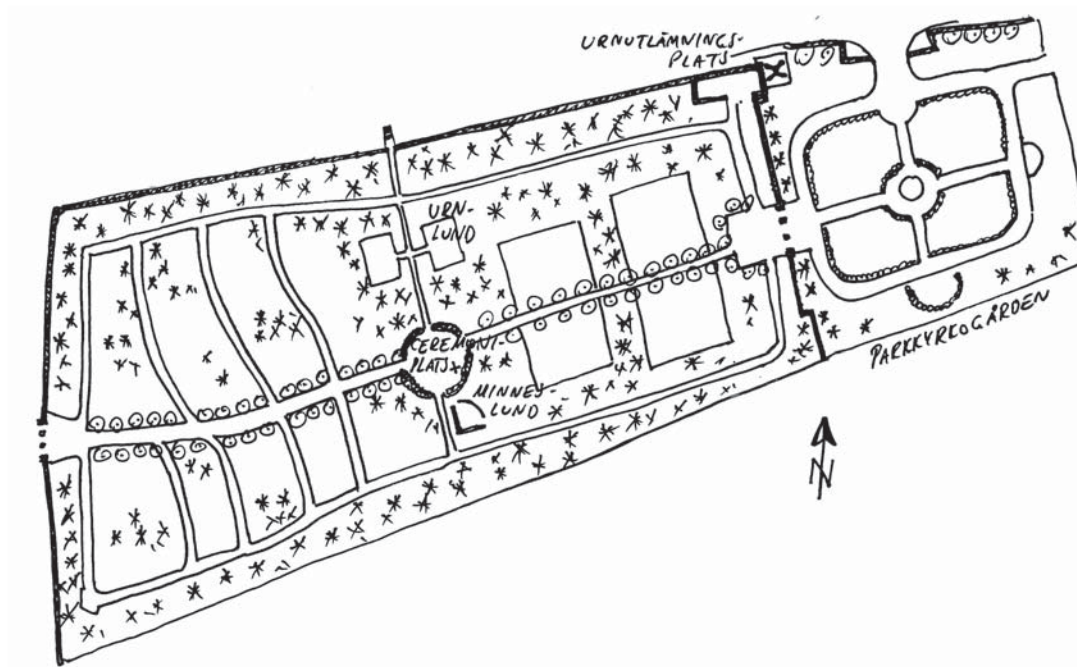
Trädkransen introduceras först på städernas begravningsplatser men når under 1800-talets slut även allt fler landsortskyrkogårdar. Då introduceras också de typiska sorgeträden med hängande växtsätt. I början av 1900-talet planläggs även kyrkogårdarna på landsorten i kvarter med symmetriskt lagda gångar, grusbäddar på gravarna och välklippta häckar eller stenramar runt om. Indelningen av kyrkogården mellan köpegravsområde och allmänt område speglar ett socialt uppdelat samhälle. Företeelsen levde kvar till in på mitten av 1900-talet (upphörde officiellt 1964) och ersattes då av kvarter med gravar i långa rader längs med rygghäckar. Samtidigt började man av rationella skäl ta bort stenramar, häckomgårdningar och grusbäddar för att ersätta det med gräsmattor. Den sociala utjämnningen av ståndssamhället avspeglas på kyrkogårdarna genom allt mer enhetliga gravvårdar utan titlar, oftast utförda i det liggande formatet 60x80 cm.

Från och med 1980-talet blir gravvårdarna återigen mer individualiserade. Idag ser vi en mångfald olika former på gravstenar från liggande naturstenar till mer fantasifullt utformade vårdar. Den ökade individualiseringen under 1900-talets slut speglas också genom de många olika begravningsformer som idag erbjuds. Förutom kistbegravning och urngravar med personliga vårdar, erbjuds också minneslundar för askor som grävs ner anonymt utan plats för namn men med gemensam plats för blommor, askgravlundar med en ofta konstnärligt utformad gemensam plats för namn och smyckning, kistminneslundar där kistor begravs anonymt och utan plats för namn, samt kistgravlundar där kistor begravs anonymt men där det finns en gemensam plats för namn och utsmyckning. Till detta kommer också de muslimska områdena, som ännu främst förekommer på stadskyrkogårdarna.

På 1920-talet började en ny typ av begravningsplats att anläggas, nämligen skogskyrkogården. En av de tidigaste i landet var skogskyrkogården i Skillingaryd från 1922. Dessa präglas av friväxande och naturligt förekommande träd, såsom gran, tall och björk. Endast sällan eller i begränsad omfattning används planterade och kultiverade träd.

Sammanfattande beskrivning

Vetlanda skogskyrkogård är anlagd 1964 efter ritningar av arkitekt Olof Hulth. Det är en typisk skogskyrkogård med naturligt barrskogsbestånd. Stram kallmursinhägnad och en betonad huvudaxel utgör effektfulla kontraster mot friväxande tallar och furor. Gravgårdarna med sina vårdar i enhetlig storlek speglar efterkrigstidens gravskick. 2004 har den s.k. Parkkyrkogården anlagts i anslutning till Skogskyrkogården.

Schematisk skiss av Skogskyrkogården utförd av författaren efter befintligt kartmaterial. Längst i nordost den nyanlagda Parkkyrkogården.

Nordöstra ingången till Skogskyrkogården.

Vetlanda skogskyrkogård

Miljö

Vetlanda socken är en starkt kuperad skogsbygd i det forna Njudung. Många fornlämningar från framför allt järnålder finns i trakten, bl.a. åtta runstenar. Sockennamnet uppträder i skrift första gången 1219. Församlingen har alltid utgjort ett eget pastorat och omfattar idag även de i väster angränsande församlingarna. Några sätesgårdar har under historisk tid inte funnits i socknen. Vetlanda kyrkby har sedan medeltid varit ett handelscentrum i Njudung, mycket till följd av att flera landsvägar strålar samman på platsen, från Kalmar, Växjö, Vimmerby, Jönköping och Eksjö. Kyrkbyn hade även funktion av tingsplats och i anslutning fanns även ett gästgiveri. På torget hölls årligen marknader där boskapshandeln var det stora inslaget. Boskapsskötseln var åtminstone på 1700-talet allmogens främsta näringsfång. Den första handelsboden och ett apotek öppnades under 1800-talets början. 1885 anslöts Vetlanda till stambanan via en smalspårjärnväg från Sävsjö. Stationen förlades ett stycke sydost om kyrkbyn och blev början på en tätort. Flera industrier växte upp och expanderade allt eftersom nya järnvägsförbindelser tillkom, 1906 en anslutning till Nässjö-Oskarshamns järnväg via Målilla och 1914 dragningen av Nässjö-Kalmar järnväg via Vetlanda. Vetlanda fick sin första stadsplan 1888, blev 1909 köping och fick sina stadsrättigheter 1920. Ytterligare ett stations-samhälle uppstod i form av Ekenässjöns samhälle vid Nässjö-Kalmar järnväg med bl.a. glas- och möbelindustri.

Vetlanda stad ligger i socknens södra del, i Emåns dalgång. Ån flyter strax söder om staden. Kyrkan och den omgivande gamla kyrkogården ligger i stadens nordvästra utkant, vilken var det gamla

sockencentrat. Skogskyrkogården ligger på en höjd några hundra meter väster om kyrkplatsen. Kyrkogården begränsas i norr av Torngatan (mot vars norra sida Kapellkyrkogården gränsar) och i söder av villabebyggelse från 1900-talets senare del. Öster om Skogskyrkogården är en ekonomigård med sammanbyggda längor med svartmålad lockpanel och tak med svart korrugerad plåt.

Kyrkogårdens historik

Kort efter den nödvändiga utvidgningen av Kapellkyrkogården 1951 började man diskutera en helt ny kyrkogård som skulle täcka behovet. Från början stod det klart att man ville ha en skogskyrkogård. 1957 utarbetades en skiss av arkitekt Olof Hulth, Stockholm. Anläggningsarbetena för etapp 1 påbörjades 1962 och denna del skulle tillgodose behovet för 15-20 år framåt. Granitmurar upplades kring hela det avsedda området. Invigningen skedde 1964. 1977-78 anlades nya gravkvarter på kyrkogårdens dittills oplanerade sydvästra del. För projekteringen stod Ingenjörfirman Orrje & Co., Växjö. 1979 lämnades tillstånd till anläggandet av en minneslund i anslutning till ceremoniplatsen. 2004 anlades nya kvarter direkt öster om Skogskyrkogården, dessa kallas för "Parkkyrkogården".

Händelsehistorik

1962-64

Kyrkogården anläggs. Arkitekt Olof Hulth, Stockholm. (JLM; Tusen år i Vetlanda)

1977-78

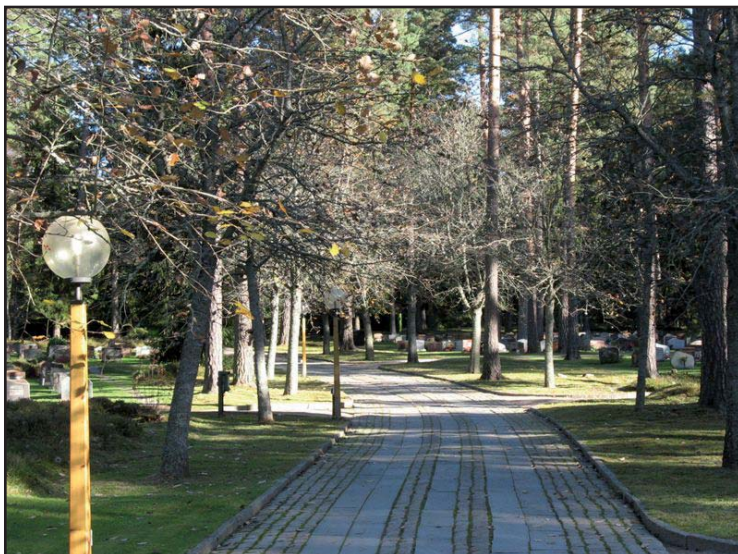
Utvidgning åt sydväst. Ingenjörfirman Orrje & Co. Växjö. Entreprenör ABV. (JLST; Tusen år i Vetlanda)

1979

Tillstånd till minneslund. (JLST)

2004

Parkkyrkogården anläggs. (Vetlanda pastorats arkiv)

Kyrkogårdens sydvästra hälft.

Beskrivning av Skogskyrkogården idag

Allmän karaktär

Skogskyrkogården har närmast formen av en utsträckt, något oregelbunden rektangel. Terrängen stiger svagt från sydväst och nordost upp mot en centralt belägen ceremoniplats. Den utsparade naturliga barrskogsvegetationen ger kyrkogården dess karaktär. Gravkvarteren ligger som gårdar med stråk av mer orörd terräng mellan. Gravgårdarna har gräsmatta med gravrader i vinkel mot kyrkogårdens längsgående huvudaxel. De ursprungliga kvarteren nordost om ceremoniplatsen är symmetriskt utplacerade medan de i sydväst har en lösare placering. Norr om ceremoniplatsen är två små urngravkvarter och i sydost en minneslund. Kyrkogårdens nordöstra hörn upptas av en urnutlämningsplats med klockstapel. De ursprungliga armaturena längs huvudaxeln har klotformiga klarglaskupor på fernissade furustolpar.

Omgärdning

Kyrkogården inhägnas på alla sidor utom den sydöstra långsidan av en kallmur från 1964 av kilad granit, drygt 1,5 meter hög. I nordväst har muren en vall på insidan medan det i övrigt rör sig om en skalmur, nästan 1 meter bred med mossbeväxt krön. Norra och östra hörnen är utkragande. Längs sydöstra sidan löper en gärdesgård av enestötar.

Ingångar

De båda huvudingångarna från 1964 är centralt placerade på sydvästra respektive nordöstra kortsidan. De har smidda pargrindar som flankeras av enkla grindar, stolparna har samma utförande som murarna. I nordväst är en liten ingång med granittrappa och

Sydvästra ingången.

Gravkvarter i nordöstra hälften.

stålrörsräcke. I norra hörnet leder en granittrappa med smidesgrind till urnutlämningsplatsen.

Vegetation

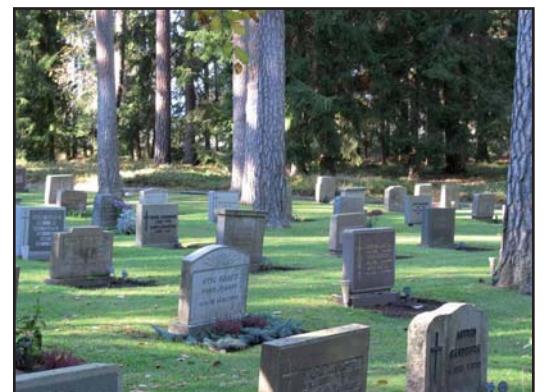
Utsparad naturligt växande skog av resliga furor och granar präglar kyrkogården. Mellan gravgårdarna är vegetationen tätare och utan tuktad markvegetation. Den enda planterade vegetationen utgörs av en lövträdsallé längs huvudaxeln och kortsidan i nordost.

Gångsystem

Kyrkogården binds samman av en axel mellan de båda huvudgångarna. Denna är belagd med gatsten och större plattor av granit. En liten tvärgående axel möter huvudaxeln i ceremoniplatsen. Denna är liksom övriga gångar belagda med grus. Gångar löper längs kyrkogårdens kanter samt i sydväst i svängda linjer mellan gravkvarteren. I sistnämnda område har ett flertal av gravkvarteren små inre gångar belagda med kalkstensplattor.

Gravvårdstyper

Gravvårdsbeståndet utgörs nästan uteslutande av den låga rektangulära stenvård som blev vanlig omkring 1940 och speglar utdöendet av gravvården som statussymbol under folkhemmet. Som en del i detta är det ovanligt med titlar på vårdarna och familjegravar förekommer i princip inte. Vårdarna är tillverkade av huvudsakligen ljus granit med enkelt formspråk. Gravarna härtör från 1960-talet till idag. Urngravarna har tätt stående småskaliga resta vårdar och hållar, de resta är främst från 1970-talet medan hållarna är senare.

Ceremoniplatsen med bänkar, altare, kors och lyktstolpar i häckomgärdat rum.

Ceremoniplats

Ceremoniplatsen är anlagd 1964. Den är cirkelformad och inhägnas av höga tujahäckar. Ytan har mönsterlagd gatsten. Kyrkogårdens huvudaxel skär genom cirkeln asymmetriskt, förskjuten mot nordväst. Den egentliga ceremoniplatsen utgör ytan sydost om axeln. Denna är ordnad med altare av slåthuggen granit och ett stort brunmålat träkors i nordost. Övriga ytan upptas av rader med träbänkar som flankeras av lyktstolpar varigenom ett rum i rummet bildas.

Urnutlämningsplats i form av en pergola.

Minneslund

Minneslundan har formen av en kvartscirkel med gräsmatta och gång samt vilplats av gatsten. Som avgränsning fungerar kallmurade skalmurar av kilad granit. I rundningen sitter ett smidesgaller framför vilket en sten är rest med inskription. För blomvasar finns en grusyta och smideshållare.

Urnutlämningsplats

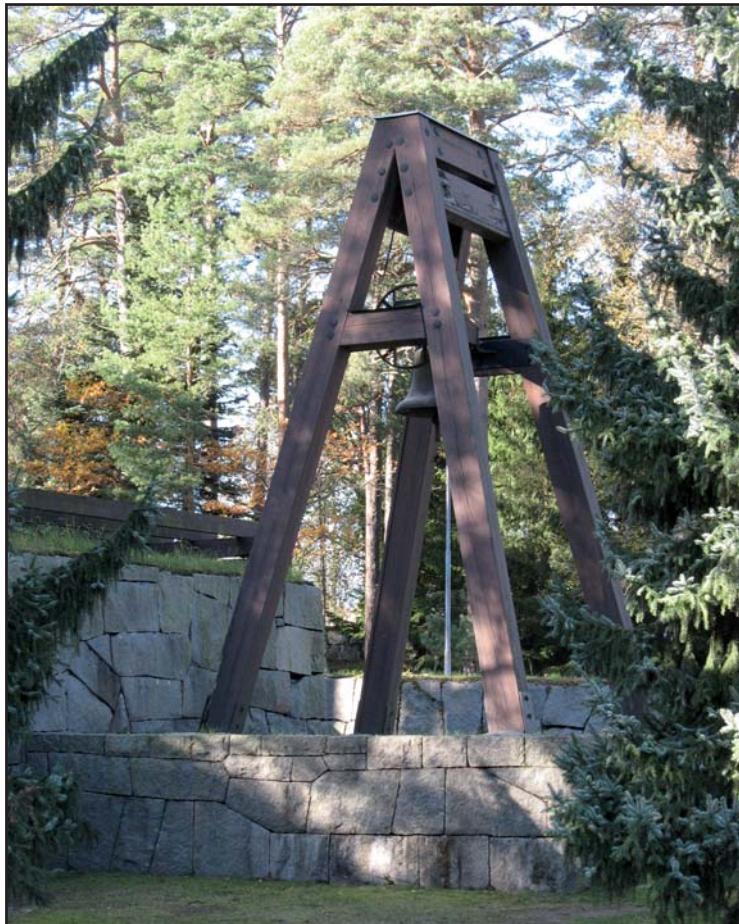
Urnutlämningsplatsen från 1964 är utformad som en pergola längs ett förhöjt parti av kyrkogårdsmuren. I denna mur är en yta med slåthuggen granit och ett band med kopparplåtsluckor. Pergolan i form av brunmålade träbjälkar bärs av muren samt stolpar som går ned på en låg, mot kyrkogården avgränsande mur. Markytan är belagd med grus och i ena hörnet reser sig en slåthuggen granitpost.

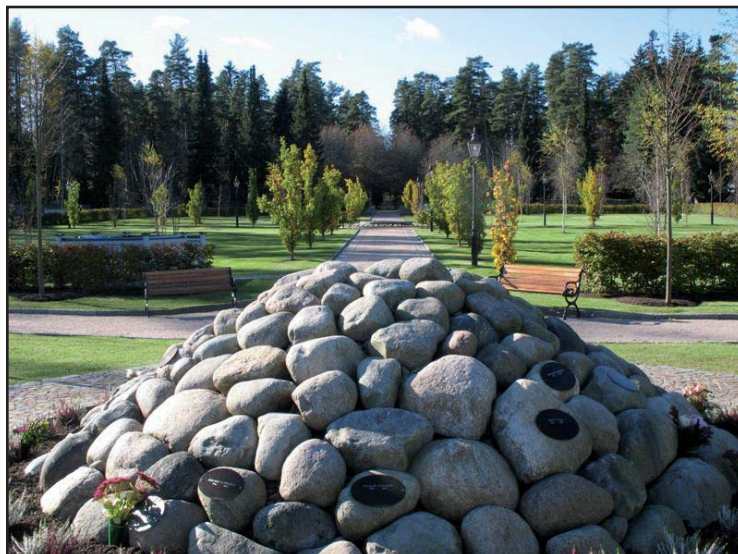
Klockstapel

Klockstapeln från 1964 står på en hög sockel av slåthuggen granit utanför kyrkogårdens norra hörn. Stapeln utgörs av fyra kraftiga stödben i brunmålade trä, vilka bär en klocka med elektrifierad ringning.

Minneslundan.

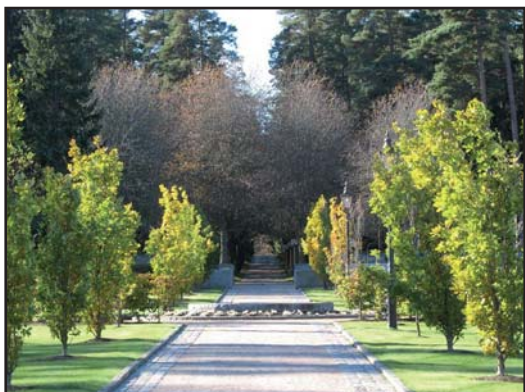

Parkkyrkogården sedd från asklundens stenröse i nordost.

Beskrivning av Parkkyrkogården

Infarten i nordväst.

Parkkyrkogården har en närmast kvadratisk plan och ansluter till Skogskyrkogårdens nordöstra kortsida och blir därigenom en förlängning av denna. En rak grusgång utgör fortsättning på Skogskyrkogårdens huvudaxel. I Parkkyrkogårdens mitt möter denna en tvärgående grusgång. Skärningen är formad som en cirkel med rund vattenlek och gatstensbeläggning. Dessa gånger indelar fyra jämnstora gravkvarter som utvändigt omsluts av en sammanbindande grusgång, i norr körbana med asfaltsyta och parkeringsplatser. Kyrkogården avgränsas mot Torngatan i nordväst av en kallmur av kilad granit, ca 1,5 meter hög och drygt 0,5 meter bred. Det centralt placerade entrépartiet är inkragande och svarar mot tväraxeln. Portstolparna är av släthuggen granit med toppiga krön och anspelar på Kapellkyrkogårdens entré. På ömse sidor är smidesgaller som anslutning till muren. I nordost bildar ett gråmålat trästaket avgränsning mot ekonomigård och i söder en gärdesgård av eneströvar. Framför ingången till Skogskyrkogården är marken belagd med gatsten. Gravkvarterens yttersidor och den centrala rundeln omgärdas av avenbokshäckar. Vid ingången växer fyra stora prydnadsgranar liksom längs muren mot Skogskyrkogården. I söder är ett band med naturligt växande tallar och granar. Rader av lindar växer längs körbanan i nordväst och gången i sydost. I de ännu outnyttjade gravkvarterens gräsmattor är fritt planterade björkar. I slutet av huvudaxeln från Skogskyrkogården är en halvcirkel med asklund i form av ett stenröse och en mur av granit med plattor i koppars och sten.

Kulturhistorisk bedömning av kyrkogården som helhet

Vetlanda skogskyrkogård är anlagd 1964 efter ritningar av arkitekt Olof Hulth, Stockholm. Området omsluts till stor del av kallmurar med påkostade entréer på kortsidorna. En modernistiskt utformad klockstapel i trä står på en sockel vid det norra hörnet där även en urnutlämningsplats finns. Sistnämnda i länet ovanliga företeelse är utformad som en stram pergola och utgör en intressant spegling av urngravskickets genombrott. Kyrkogården är utformad som en typisk svensk skogskyrkogård med utspärad vegetation av högstamiga furor och granar. Gravkvarteren ligger insprängda mellan band av tätare vegetation och har tidstypiskt enkla vårdar radvis i gräsmatta. Kyrkogården har en tydlig axiell uppbyggnad kring en huvudaxel mellan de båda ingångarna, vilket bildar en effektfull kontrast mot naturen. Detta stråk är belagt med gatsten och framhävs av en lövträdsallé samt ursprungliga, arkitektritade lyktstolpar. Centralpunkt utgör en häckomgärdad rund ceremoniplats med bänkar, kors och altare i konsekvent gestaltning. I anslutning finns en senare minneslund som berättar om vår tids nya gravseder. Gångsystemet är mjukt anpassat efter terrängen vid sidan av axlarna och har grusyta. Sammantaget är Skogskyrkogården ett gott exempel på efterkrigstidens kyrkogårdsideal med höga gestaltningsmässiga kvaliteter. Det kulturhistoriska värdet hänger samman med detta och rör företrädesvis de övergripande strukturerna.

Den i nordost anslutande Parkkyrkogården från 2004 är ännu outnyttjad. Denna del bildar genom sin utformning en fortsättning på axeln från Skogskyrkogården men har en helt annan karaktär. Här härskar ett stramt parkideal med tuktade lövträd och lövhäckar. Planen är i det närmaste symmetrisk med sina rätvinkligt utlagda grusgångar och jämnstora gravkvarter. En i länet ny företeelse är asklundan med sitt av förhistoriska gravar inspirerade stenröse.

Kyrkogårdar rymmer information om personer, gårdsnamn och försvunna yrken. På en kyrkogård är det naturligt att gravvårdar och gravrätter ändras. Det är dock viktigt att man i den långsiktiga förvaltningen är uppmärksam på att bevara de olika delarnas karaktär och att gravvårdar från olika tider finns representerade.

Att tänka på i förvaltning av kyrkogården:

- Skogskyrkogårdens viktigaste karaktärsdrag är det naturliga beståndet av tallar och granar.
- Kallmurar, smidesgrindar, klockstapel, ceremoniplats, grusgångar, lyktstolpar och allé är väsentliga delar av kyrkogårdens utformning.
- Urnutlämningsplatsen är en ovanlig företeelse i länet.

Referenser

Arkiv

Jönköpings läns museums arkiv. (JLM)

Länsstyrelsen i Jönköpings arkiv, med kopior ur ATA. (JLST)

Vetlanda pastorats arkiv.

Tryckta källor

Kulturhistorisk utredning för Vetlanda kommun. Jönköpings läns museum 1989.

Rogberg, Samuel. Historisk beskrifning om Småland. Karlskrona 1770.

Svenskt ortnamnslexikon. Uppsala 2003.

Sverige. Geografisk beskrivning. Del IV. Stockholm 1931.

Sveriges bebyggelse. Landsbygden. Jönköpings län I. Uddevalla 1952.

Tusen år i Vetlanda. Vetlanda 1995.

Tekniska och administrativa uppgifter

Jönköpings läns museums dnr: 336/05

Beställare: Växjö stift

Fastighetsägare: Vetlanda kyrkliga samfällighet

Rapportansvarig: Robin Gullbrandsson

Foto: Robin Gullbrandsson

Län: Jönköpings län

Kommun: Vetlanda kommun

Socken: Vetlanda socken

Fastighetsbeteckning: Karlslund 2:5

Belägenhet: Ekonomiska kartans blad Vetlanda 6F 3b 1991

Dokumentationsmaterialet förvaras i Jönköpings läns museums arkiv